

POSTANOWIENIE

Dnia 21 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska

w sprawie **D. K.**

skazanego z art. 278 § 1 k.k. w zw. z 64 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 21 sierpnia 2013 r.

zażalenia skazanego na zarządzenie Przewodniczącego IX Wydziału Karnego-Odwoławczego Sądu Okręgowego w K. z dnia 17 czerwca 2013 r., odmawiające przyjęcia kasacji od wyroku tego Sądu z dnia 16 stycznia 2013 r.

p o s t a n a w i a:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

We wszczętym w niniejszej sprawie postępowaniu okołokasacyjnym obrońca z urzędu, który reprezentował D. K. do chwili prawomocnego zakończenia postępowania i który po tej dacie podjął czynności stosownie do treści art. 84 § 1 k.p.k., przedłożył informację o braku podstaw do wniesienia kasacji. Opinię zawierającą ten sam wniosek wydał również kolejny obrońca z urzędu, wyznaczony dla skazanego w trybie art. 84 § 3 k.p.k. Opinia ta, podobnie jak wcześniejsza informacja, zostały doręczone skazanemu wraz z pouczeniem, że może on ustanowić obrońcę z wyboru, który ma możliwość wywiedzenia kasacji w terminie 30 dni. Pouczenie to zostało doręczone D. K. w dniu 26 kwietnia 2013 r. (k. 328 i k. 334). Tego też dnia skazany nadał do Sądu odwoławczego pismo zatytułowane „wniosek”, w którym postulował o „zastosowanie wobec niego środka łagodzącego poprzez zawieszenie na okres próby 3 lat orzeczonej mu kary 5 miesięcy

pozbawienia wolności (...). Pismo to Przewodniczący Wydziału potraktował jako własnoręcznie sporządzoną kasację i zarządzeniem z dnia 6 maja 2013 r., doręczonym w dniu 13 maja 2013 r. (k. 335, k. 339), wezwał skazanego do uzupełnienia, w terminie 7 dni, braku formalnego skargi, polegającego na jej niesporządzeniu i niepodpisaniu przez adwokata. W tym też terminie D. K. nadesłał dwa pisma (z dnia 14 maja 2013 r. - k. 337 i z dnia 7 czerwca 2013 r. - k. 340), w których wyjaśnił, że jego intencją nie było wniesienie kasacji, lecz przeprowadzenie postępowania, którego celem będzie zawieszenie orzeczonej już kary i oddanie go pod dozór kuratora, i w którym to piśmie ponowił żądanie rozpoznania wcześniej przytoczonego wniosku z dnia 26 kwietnia 2013 r.

W dniu 17 czerwca 2013 r. Przewodniczący Wydziału wydał zarządzenie, którym – stwierdzając, że intencją pisma z dnia 26 kwietnia 2013 r. była zmiana treści prawomocnego wyroku, co skutkowało jego uznaniem za własnoręczną kasację – odmówił jej przyjęcia wobec nieuzupełnienia jej braku formalnego w terminie 7 dni. W dniu doręczenia tego zarządzenia, tj. dnia 24 czerwca 2013 r. (k. 344, k. 345) skazany nadał pismo zatytułowane „odwołanie od prawomocnego wyroku z dnia 16 stycznia 2013 r., w którym, wskazując na błędy w ocenach dokonanych w sprawie, kwestionuje trafność skazującego go na bezwzględną karę pozbawienia wolności wyroku i domaga się ponownego przeprowadzenia postępowania. Pismo to zostało potraktowane jako zażalenie na zarządzenie o odmowie przyjęcia kasacji i przedstawione do rozpoznania Sądowi Najwyższemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Treść pism procesowych złożonych przez D. K. w dniach 14 maja 2013 r. i 6 czerwca 2013 r., w których podnosił wprost, że nie miał intencji wniesienia kasacji wywoływała wątpliwość, czy jego pismo z dnia 26 kwietnia 2013 r., zatytułowane „wniosek”, istotnie dawało podstawę do przyjęcia, że stanowi ono nadzwyczajny środek zaskarżenia, sporządzony osobiście przez skazanego. W ostateczności jednak należy uznać, że Przewodniczący Wydziału – stosownie do wymagań art. 118 § 1 i 2 k.p.k. – trafnie zinterpretował wywód tego pisma jako osobistą skargę kasacyjną. Przekonują o tym nie tylko wcześniejsze czynności procesowe skazanego (wystąpienie z tzw. zapowiedzią kasacji, domaganie się wyznaczenia obrońcy z urzędu w celu jej wniesienia), ale także treść złożonego zażalenia na

zarządzenie o odmowie przyjęcia kasacji, w którym skazany wprost „odwołuje się” od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego, podnosząc błędy leżące u jego podstaw postępowania.

Tak przedstawione argumenty zażalenia chybiają jednak swego celu i nie dają podstaw do jego uwzględnienia. Należy przypomnieć, że przedmiotem niniejszego rozstrzygnięcia nie jest ocena zasadności prawomocnego wyroku, lecz dokonanie kontroli, czy przeprowadzone badanie formalnych warunków wniesionej kasacji nie zawiera uchybień. W tym zakresie rozważane zażalenie nie podnosi żadnych wad, a Sąd Najwyższy nie dopatrywał się ich też z urzędu, rozważając tok przeprowadzonych w niniejszym postępowaniu czynności procesowych.

Zgodnie z treścią art. 526 § 2 k.p.k. kasacja musi być sporządzona przez podmiot fachowy, a zaniechanie uzupełnienia braku wniesionego pisma w zakresie przymusu adwokackiego, wywołuje jego nieskuteczność prowadzącą do odmowy jego przyjęcia (art. 120 § 2 k.p.k., art. 530 § 2 k.p.k.). Skoro więc skazany – będąc pouczony o sposobie i terminie uzupełnienia wspomnianego braku – nie uczynił tego jak należy, Przewodniczący Wydziału zobligowany był do podjęcia zaskarżonej obecnie decyzji. Należy dodać, że rozstrzygnięcie to zostało poprzedzone czynnościami umożliwiającymi skorzystanie przez skazanego z bezpłatnej pomocy prawnej, a następnie wskazującymi na prawo ustanowienia obrońcy we własnym zakresie, z czego skazany nie skorzystał.

Na marginesie można dodać, że skazany ma uprawnienie do składania stosownych wniosków w postępowaniu wykonawczym (np. o udzielenie przerwy w karze); pozostają one jednak poza zakresem niniejszego postępowania okołokasacyjnego.

Nie znajdując zatem podstaw do podważenia zaskarżonej decyzji, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.